

EDIȚIE SPECIALĂ

”Poezia poate schimba doar lumile celor care o citesc și o înțeleg. Cum iese din acest ”țarc”, devine o biată căprioară în mijlocul unei haite de lupi!”

Categorie: Timp liber Publicat: Vineri, 26 Februarie 2021 15:36 Scris de Emilian Mirea
Interviu cu poetul Emilian Mirea, realizat de poeta Daniela Toma și aparut în revista
Accesari: 863
„MONITORUL DE POEZIE” Nr. 28/ februarie 2021.

EMILIAN MIREA s-a născut la data de 16 ianuarie 1964, în Craiova. Este, de profesie, inginer, absolvent al Facultății de Agronomie, Universitatea din Craiova, promoția 1990. Începând din anul 1990 și până în prezent, lucrează în presa scrisă locală și centrală și colaborează cu numeroase publicații naționale și internaționale.

EDIȚIE SPECIALĂ

”Poezia poate schimba doar lumile celor care o citesc și o înțeleg. Cum iese din acest ”țarc”, devine o biată căprioară în mijlocul unei haite de lupi!”

Categorie: Timp liber Publicat: Vineri, 26 Februarie 2021 15:36 Scris de Emilian Mirea
A debutat în presa literară în revista Contemporanul, în anul 1985, cu o prezentare semnată de poetul Radu Cârneli.
Accesari: 863

Colaborează cu reviste literare dintre cele mai importante, cum ar fi: Contemporanul, Convorbiri literare, Viața Românească, Ramuri, Luceafărul, Tribuna, Vatra, Steaua și altele.

Debut editorial în 1988, cu volumul de poezie DRUMUL PE CARE VIN, Editura Scrisul Românesc, Craiova. Cărți de poezie apărute după debutul editorial: DE VORBĂ CU DUMNEZEU, poeme, Editura Obiectiv, Craiova, 1996; VÂRSTA CHRISTICĂ, poeme, Editura Obiectiv, Craiova, 1998; AUTOPORTRET, poeme, Editura Autograf MJM, Craiova, 2008; AVATAR, poeme, Editura Autograf MJM, Craiova, 2011; VIRTUOZITATE – poeme, Editura RAMURI, Craiova, 2012; POEMELE MORȚII, poeme, Editura RAMURI, Craiova, 2012; DESPRE LUMEA ÎN CARE TRĂIM ȘI MURIM, parapsihologie, Editura Autograf MJM, Craiova, 2012; SINGURĂTATEA LUI DUMNEZEU, poeme, Editura Autograf MJM, Craiova, 2013; MACEDONIA ȘI COMUNITATEA MACEDONEANĂ DIN ROMÂNIA, vol. I-II, monografie, Editura Macedoneanul, București, 2013; DE VORBĂ CU DUMNEZEU – antologie de poezie, Editura Tipo MOLDOVA, Iași, 2013; ALEXANDRU MACEDONSKI – MACEDONEANUL LITERATURII ROMÂNE, monografie, Editura Macedoneanul, București, 2014; M-AM NĂSCUT ABEL, poeme, Editura RAMURI, Craiova, 2015, MASA CARE PLÂNGE ÎNLĂUNTRU, poeme, Editura RAMURI, Craiova, 2016; POVEȘTEA DEVENIRII UNUI FRUMOS ORAȘ DUNĂREAN - MONOGRAFIA ORAȘULUI DĂBULENI, Editura Autograf MJM, Craiova, 2017; FORMA INTIMĂ A FIINȚEI, poeme, Editura Autograf MJM, Craiova, 2017, RESEMNARE METAFIZICĂ, antologie de poezie, Editura Autograf MJM, Craiova, 2019.

Este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Premii literare importante obținute:

-Premiul Uniunii Scriitorilor din România și al revistei Contemporanul la Concursul Național de Poezie „Nicolae Labiș”, Suceava, 1985;

-Premiul revistei Convorbiri literare la Concursul Național de Poezie „Nicolae Labiș”, Suceava, 1986;

- Premiul Filialei Craiova a Uniunii Scriitorilor din România și al revistei Ramuri, pentru Poezie, pe anul 1987;

-MEDALIA DE AUR, pentru Poezie, pe anul 2017, la Festivalul Internațional de Poezie „Mihai Eminescu”, Ediția a V-a, Craiova, 2017;

EDIȚIE SPECIALĂ

”Poezia poate schimba doar lumile celor care o citesc și o înțeleg. Cum iese din acest ”țarc”, devine o biată căprioară în mijlocul unei haite de lupi!”

Categorie: Timp liber Publicat: Vineri, 26 Februarie 2021 15:36 Scris de Emilian Mirea
PREMIUL PENTRU EXCELENȚA, pe anul 2016, pentru volumul „MASA CARE PLANGE ÎNLAUNTRU”, Editura RAMURI, Craiova, 2016, acordat de Filiala Craiova a Uniunii Scriitorilor din România, Craiova, în 2017.

„când scriu poezie parcă rup/ bucăți de carne din mine/ fiecare vers e ca o mușcătură adâncă/ a unui animal sălbatic –/ aproape că țâșnește sângele/ într-un carnagiu îngrozitor/ al țesuturilor care mă țin în viață// din când în când/ mă opresc și aștept/ ca la semafor/ să văd cum se mai simte Poezia –/ dacă trebuie să-i fac respirație/ gură la gură sau dacă/ pot s-o păstrez/ în continuare/ ca metresă/ cât m-or mai tine/ balamalele”

-Domnule Emilian Mirea, acestea sunt unele dintre cele mai frumoase versuri care îmi vorbesc mie, dincolo de toate, despre inteligența, despre spontaneitatea și pasiunea cu care dvs. conștientizați poezia și empatizați cu ea. Ne povestiți, vă rog, cum ați descoperit-o și cum ați intrat în tumultul ei?

-Aș putea spune că am descoperit fiorul și *necesitatea* scrierii poeziei la vârsta de 14 ani, când am și pus pe hârtie primele încercări literare. A trecut mult timp de atunci, dar nu am uitat niciodată începuturile. Parcursul liric a decurs, aș zice, firesc, cu speranțe și temeri, cu bucurii și neîmpliniri, ca orice traseu la care te încumeți, cu rezervele și riscurile inerente ale unei vieți de om.

-*Drumul pe care vin, volumul dvs. de debut, are un titlu inspirat, predestinat începutului de sensuri, de căutări și schimbări, de libertate, în general! Cum e momentul acela când hotărâm să spunem o poveste, fără să ne dăm seama decât mult mai târziu că, de fapt, ea a fost cea care ne-a „spus” pe noi?*

-*Volumul de debut a însemnat nașterea mea, ca poet, girată de Marin Sorescu, care m-a susținut în concursul organizat de Editura Scrisul Românesc, din Craiova, în anul 1988. Prima carte, deodată, mă aruncase în rândul scriitorilor! Povestea era abia la început, nu am prevăzut ce-mi va rezerva viitorul, așa cum niciunul dintre noi nu-și poate prevedea nici clipa care urmează... Că eu am spus această poveste, sau ea m-a spus pe mine, rămâne să vedem mai spre final, pentru că, încă, nu s-a sfârșit.*

-*Cum a fost întâlnirea cu Marin Sorescu, în 1986, și ce ați simțit în momentul când v-a citit poemele și a hotărât să le publice în revista RAMURI?*

-*Cu emoții mari! Am trecut pe la redacția revistei RAMURI, din Craiova, condusă, atunci, de Marin Sorescu. Aveam, la mine, un grupaj de poezii dactilografiate, pe care, ca de obicei, le lăsam la secretară, sau redactorilor de acolo: Gabriel Chifu, Marius Ghica, Romulus*

EDIȚIE SPECIALĂ

”Poezia poate schimba doar lumile celor care o citesc și o înțeleg. Cum iese din acest ”țarc”, devine o biată căprioară în mijlocul unei haite de lupi!”

Categorie: Timp liber Publicat: Vineri, 26 Februarie 2021 15:36 Scris de Emilian Mirea

Accesari: 863
Diaconescu, Florea Miu. Dar, în acea zi, secretara mi-a spus că Sorescu este acolo și că îl sună, pe interior, să-l întrebe dacă mă primește? M-au trecut toate apele de emoții și de teamă că, poate, Sorescu, după ce-mi va citi poeziile, îmi va zice să mă las de această treabă și să mă apuc de altceva!... Era prin primăvara lui 1986. Sorescu m-a primit, m-a invitat să mă așez, i-am spus despre ce este vorba, mi-a cerut poeziile, să le citească, eu am trecut, atunci, prin toate culorile și spaimetele, după care mi-a zis să le las acolo, pentru că mă publică. Iar în numărul următor al revistei RAMURI am apărut cu un grupaj de patru poezii.

-Deși răspunsul acestei întrebări este evident și pare destul de simplu, eu descopăr mereu lucruri surprinzătoare, de aceea vă întreb cum s-a schimbat poezia dvs. de la primul volum și până, să spunem, la Forma intimă a ființei (2017), sau la volumul/antologia personală, Resemnare metafizică (2019), despre care presa și critica literară au spus, pe drept cuvânt, că e unul foarte bun? Există un parcurs al descifrării modului în care emoțiile de tot felul se constituie parte semnificativă din existența noastră aflată, iată, uneori într-un continuu balans, alteori într-o încremenire nedorită?

-În fiecare dintre noi există un parcurs al intențiilor și faptelor noastre, dar, mai ales, există un parcurs ascendent al permanentei descoperiri de sine, care, în cazul creatorilor, este mult mai acută și cu efecte, adeseori, devastatoare. Eu continui să mă descopăr în fiecare zi, prin ceea ce fac, dar, mai ales, prin ceea ce scriu, am constatat că există în mine valențe nebănuite, abordări și poziționări din cele mai diferite față de realitatea înconjurătoare și față de propria-mi creație, fie că aceasta e lirică sau jurnalistică. După ce parcurgi o bună perioadă din viață, fie că vrei sau nu, te mai înțelepțești și începi să pricepi de ce realitatea este așa cum e. De la o vreme, principala luptă interioară pe care o duc e să mă suport, pentru a putea merge mai departe și să fac ce mai am de făcut!

-E necesar ca poezia să pornească de la o anumită tehnică, există o mișcare anume pe care nu trebuie s-o omiți atunci când scrii? Afirma poetul american Robert Frost, bunăoară, că trebuie să te surprinzi pe tine însuși, dacă vrei să fii poet... Pentru ce scriem, de fapt? Ce vă provoacă să scrieți?

-Inițial, toți pornim de la diverse tehnici de poezie, imitând, fără să vrem, scrisul altora, dar pe măsură ce înțelepțirea își face apariția, începe să ne ghideze spiritul și creația spre propriile noastre profunzimi, spre introspecția propriilor trăiri. Iar după ce ai gustat din drogurile poeziei și scrisului, devii dependent de ele, pentru că sunt inerente unei vieți în trup și spirit.

-În ce privește activitatea dvs. în presa scrisă, dar nu numai, încercați să găsiți, prin scris, soluții unor probleme care vă interesează și căroră, să spunem, realitatea nu le este prea confortabilă?

EDIȚIE SPECIALĂ

”Poezia poate schimba doar lumile celor care o citesc și o înțeleg. Cum iese din acest ”țarc”, devine o biată căprioară în mijlocul unei haite de lupi!”

Categorie: Timp liber Publicat: Vineri, 26 Februarie 2021 15:36 Scris de Emilian Mirea
- Totdeauna, presa a avut rolul de a expune realități și a căuta soluții, iar uneori chiar a devenit sursa de soluții. Aceasta se întâmplă când cei care își exprimă ideile în scris sunt luați în seamă de mai marii vremii. Când scriitorii și jurnaliștii devin victimele regimurilor politice în care trăiesc, pentru că își permit să tragă un semnal de alarmă în legătură cu dezastrelor care se apropie, se intră deja în Lumea lui Kafka, unde, nimic nu mai are sens, pentru că aproape nu mai există!...

-În această lume și în acest moment, când se vorbește atât de mult și fără rost, mai poate, oare, poezia să restabilească tăcerea, împreună cu poetul, desigur? Continuă să mai schimbe oameni și mentalități, ca altădată, sau și-a pierdut specificul, s-a diluat, lasă impresia că, de cele mai multe ori, nu mai conține esență? Nu pot să nu-mi amintesc vorbele lui Florin Smarandache, un alt craiovean energic, întemeietorul PARADOXISMULUI, care sublinia, printre altele, faptul că o poezie poate însemna orice, „o floare pe care o alegi, zborul unei rachete spre cer, sunetul unui cimpoi, de asemenea, un poem poate fi un obiect, o ființă, un fenomen, o stare, o idee... (sau un grup de...), inteligibil într-un limbaj universal (nu mai este nevoie de traducere!)” și am mai reținut de la domnia sa afirmația: „Mă bazez pe voiciumea inteligenței oltenești, pe ambiția specifică oltenilor și pe șansa de a trăi în lumea liberă! Totul este posibil, chiar și imposibilul”...nu-i așa?

-Poezia poate schimba doar lumile celor care o citesc și o înțeleg. Cum iese din acest țarc, devine o biată căprioară în mijlocul unei haite de lupi! Iar esența poeziei poate fi văzută tot în acești oameni: în privirile lor, în modul în care iubesc și în modul în care știu să trăiască, asemănător unor *pocăiți*, în interiorul lumii lor, ferită de rele. Mă bucur că îl citezi pe Florentin Smarandache – de fel, din Bălcești, Vâlcea și craiovean prin *adopte*, un bun prieten de peste mări și țări, care m-a inclus, cu ani în urmă, cu câteva poezii, într-o antologie paradoxistă, apărută în SUA. El are o lirică aparte – o lirică-matematică, așa zice, care îmi place și îl admir pentru tot ceea ce a putut să facă, în viață, până acum, și face, în continuare.

-La o anumită vârstă, la *Vârsta Christică*, poetul identifică legătura personală, relația cu Dumnezeu, ființa rațională se află în permanente căutări sufletești, atitudinea se transformă, orizonturile se largesc. Credeți că putem descoperi sensul existenței în accepțiunea religioasă, în schimbul de impulsuri și mesaje exterioare și interioare? Cum se poate ajunge la Dumnezeu, în afară de simț și gând, mai există vreo cale?

-Am scris cam optzeci la sută din poeziile cuprinse în acest volum, într-o singură noapte, inspirată! Cred că a fost unul din momentele în care L-am simțit cel mai aproape pe Dumnezeu, după care, firește, m-am mai depărtat de El, dar ne-am reîntâlnit, de multe ori... Sensul existenței poate fi descoperit în orice – în aerul pe care-l respiri, în singurătatea în care te adâncești, uneori, pentru că ai nevoie să te regăsești, sau în oamenii pe care îi iubești. Nu există o *rețetă* a descoperirii Lui Dumnezeu, în orice formă ni-L imaginăm – probabil că o vor

EDIȚIE SPECIALĂ

”Poezia poate schimba doar lumile celor care o citesc și o înțeleg. Cum iese din acest ”țarc”, devine o biată căprioară în mijlocul unei haite de lupi!”

Categorie: Timp liber Publicat: Vineri, 26 Februarie 2021 15:36 Scris de Emilian Mirea
descoperi doar cei care vor deveni îngeri! Până atunci, trăim cum putem și ne *scaldăm* în neputința de a înțelege mai mult decât ne-a fost dat. Poate că Dumnezeu există în fiecare, cum se spune, dar nu toți avem *uneltele* necesare pentru a ajunge la El.

-Dar dragostea? Spune domnul Victor Martin, un alt scriitor craiovean extrem de rafinat și perfecționist, pe care îl citesc cu mare plăcere, despre „Autoportretul” domniei voastre: „*Autoportretul lui Emilian Mirea e cu sfinx și femeie, el fiind bine ascuns în conținut. Dacă nu dezlegi enigma propusă, sfinxul te ucide. Dacă nu dai dovadă de iubire, femeia te ucide...*” (în *Caiete Silvane*). Prinde contur, se materializează dragostea pe măsură ce scrieți despre ea sau rămâne mereu o inițiere, o pendulare continuă între multele ei fețe, exact ca în versurile dv:

„ca o supernovă trecea/ și se învârtea în jurul meu/ amețindu-mă cu strălucirea ei/ adolescentină/ purta o rochiță scurtă și mulată/ pe formele ei de zeiță/ încă necoptă/ lăsând sâni/ cu ochii lor telescopici/ să filmeze totul în jur/ ca niște camere de luat vederi/ ascunse sub bluză... și după ce povestea de dragoste/ s-a sfârșit/ așa cum se sfârșesc toate/ poveștile frumoase/ strălucirea ei a început să pălească/ lăsând în urmă scrisorile și/ amintirile înclăștărilor carnale/ care ne-au unit atunci/ iar ochii telescopici ai sânilor ei/ mă privesc acum de sub bluzele/ tuturor femeilor pe care le întâlnesc” (în revista *Ramuri*).

-Victor Martin este un bun și vechi prieten al meu care, mai totdeauna, m-a vorbit aproape la superlativul absolut, în cele ce a scris despre mine, dar cred că a mai și exagerat, pe ici, pe colo... Dragostea rămâne, pentru mine, o mare enigmă! De fiecare dată când am crezut că i-am deslușit itele și dedesubturile, m-a surprins cu alte și alte încurcături neașteptate, așa încât, în materie de dragoste, am rămas și acum un novice. Nu știu exact în ce măsură m-a *inițiat* cu ceva, dar cu siguranță că a făcut ceva, de vreme ce nu am murit până acum! A știut să mă păcălească și să mă atragă, mereu, în tot felul de hățișuri pline de emoții și ispite, încât m-a făcut să vreau, în continuare, să trăiesc numai din curiozitatea de a descoperi ce-mi mai rezervă în ziua care urmează!...

-La un moment dat, iubirea poate deveni, fără doar și poate, parte a morții iminente, ideea este privită cu resemnare și cu un oarecare aer de superioritate, dar profund, în același timp, atitudinea, în fața ei, fiind aceea de acceptare, pentru că, spuneți dvs., în volumul de versuri *Poemele morții* (2012): „*o viață este/ tot un fel de/ moarte/ doar puțin/ întoarsă pe dos/ spre un fel/ de nu știu unde*”. Credeți că poetul se supune cunoașterii și autocunoașterii tocmai pentru că are harul de a se implica în cele mai neașteptate și profunde realități sufletești? Poate poezia să îmblânzească moartea? Ideea de libertate pe care o oferă aceasta apare, oare, din cunoașterea fețelor ei (durere, eroare, adevăr) încă mult înainte de a se întâmpla și din acceptare, ridicându-l, astfel, pe poet, mult peste condiția lui proprie; ce spuneți?

EDIȚIE SPECIALĂ

”Poezia poate schimba doar lumile celor care o citesc și o înțeleg. Cum iese din acest ”țarc”, devine o biată căprioară în mijlocul unei haite de lupi!”

Categorie: Timp liber Publicat: Vineri, 26 Februarie 2021 15:36 Scris de Emilian Mirea

Accesari: 863
-Toți facem ceea ce facem, din frică de moarte! I trăim pentru că ne e frică de moarte, iar poeții scriu poezie încercând să se apere de uitarea în care îi aruncă moartea, prin ceea ce lasă în urma lor, în biblioteci și în memoria colectivă. Cei mai mulți – printre care mă număr și eu, au convingerea că numai așa vor muri mai puțin, vor *păcăli* moartea prin *starea de grație* pe care o lasă în urma lor. Dacă peste o sută de ani, o carte a mea de poezie va supraviețui și va fi descoperită și citită de un om al acelor vremuri, înseamnă că nu am murit și că pot să îi fac morții un *sâc-sâc* de zile mari!...

-Există cărți pe care neapărat oricine trebuie să le citească, pentru a avea o bază de la care să se contureze cultura individuală? Care sunt cele pe care dvs. le preferați/ recomandați și de ce pe acestea? Suntem ceea ce citim, așa cum se spune?

-Există cărți către care te îndrumă unii să le citești și există cărți pe care le descoperi singur, sau către care te *îndeamnă* propriul instinct. Varianta a treia este cea mai aproape de adevăr, pentru că, astfel, ajungi să citești cărțile în care te regăsești și, în acest fel, reușești să te identifici și tu, ca (viitor) scriitor. Cu siguranță că, fără o bază de lectură solidă, nu te poți forma, ca spirit creator și nu ai la îndemână minimul bagaj de cuvinte pentru a exprima ceea ce vrei. Dar lumea e plină de astfel de impostori, în ziua de azi – cunosc persoane care au scris mai multe cărți decât au citit, în viața lor! Aceasta nu este numai o anomalie socială, ci cred că intră în sfera patologicului. Nu pot enumera aici cărțile care, pentru mine, au fost *fundamentale*, lista ar fi lungă și risc să uit multe, pe care, în acest fel, le-aș discrimina. Dar, oricum, fără o bază solidă formată din clasicii universali și fără a cunoaște măcar o parte din gândirea marilor filozofi ai lumii, nu cred că te poți descoperi ca scriitor și ca om cu o gândire capabilă de creație.

-Care credeți că ar fi metoda cea mai bună de promovare a unei cărți? Cum ar putea un scriitor să-și pună în valoare mesajul, astfel încât acesta să ajungă la cât mai mulți cititori și să aibă impact? Ar funcționa ideea unui agent literar la noi? Am aflat că există și în România câțiva scriitori care o folosesc...

-În perioada dificilă prin care trecem, în care nu prea mai ai nici posibilitatea unei lansări reale de carte, e destul de greu, pentru un scriitor, să-și promoveze cărțile. Dacă această variantă – a agenților literari, este bună, în țările mai dezvoltate și mai civilizate decât a noastră, ar putea fi bună și aici, dacă va fi adoptată de scriitori.

-Personal, cred că lecturile publice, organizate chiar și în spații neconvenționale (am încercat experiența de mai multe ori), i-ar aduce pe mulți dintre cititori alături de scriitorii preferați, în felul acesta s-ar crea o legătură între ei, un act de solidaritate, de implicare, astfel încât primul n-ar mai aștepta să se elibereze rafturile unei librării, să devină cumva vizibilă și cartea lui și, cine știe (?) să se și vândă, iar publicul ar ține, cumva, mai bine, sub control, evoluția literară...

EDIȚIE SPECIALĂ

”Poezia poate schimba doar lumile celor care o citesc și o înțeleg. Cum iese din acest ”țarc”, devine o biată căprioară în mijlocul unei haite de lupi!”

Categorie: Timp liber Publicat: Vineri, 26 Februarie 2021 15:36 Scris de Emilian Mirea
Ce părere aveți?
Accesări: 863

-Importanța lecturilor publice ține de numărul celor interesați, mai exact de cei care se vor constitui în auditoriu. Dar cum restricțiile impuse nu permit adunarea unui număr mare de oameni, există și aici o dificultate în a te face auzit și înțeles. În ceea ce mă privește, nu sunt adeptul lecturilor publice, pentru că nu pot citi unor oameni care tot circulă de colo-colo și se opresc, poate, preț de câteva minute, ca să-mi analizeze fizionomia, încercând să mă recunoască, mai întâi, și abia după aceea să vrea să și asculte ceea ce vreau să transmit.

-Cum se explică faptul că doar anumite cărți devin cunoscute, iar altele nu, deși, din punct de vedere calitativ, se pot compara? Să fie un avantaj acela că unele cărți apar simultan traduse în mai multe limbi? Sigur, asta însemnând să ai acces la traduceri, la o piață literară extinsă, nu?

-Notorietatea cărților depinde, în primul rând, de notorietatea autorilor lor. Succesul unei cărți depinde, în mod esențial, de celebritatea autorului, deși cartea poate fi proastă. Reversul este, de asemenea, valabil: autori mai puțin cunoscuți pot ieși cu cărți valoroase care, însă, nu se vor bucura de succes pentru că nu au posibilitățile de promovare ale altora.

-Astăzi se scrie și se citește poate mai mult decât oricând; se va transforma, oare, literatura, în anii următori? Ce viitor ar putea avea aceasta în condițiile în care, iată, inteligența artificială începe să fie folosită și pentru a scrie poezii, chiar dacă acestea sunt departe, încă, de a fi numite așa?

-Eu nu sunt de aceeași părere: cred că, astăzi, se scrie și se citește mult mai puțin decât cu vreo douăzeci-treizeci de ani în urmă, pentru că nu mai există emulația creatoare a acelor vremuri. Inteligența artificială a distrus interesul pentru literatură, tinerii sunt mai preocupați de rețelele de socializare și de distracție. Drogurile au luat locul Poeziei, iar aroganța și tupeul au luat locul bunului-simț. Cred că ne aflăm într-o rostogolire liberă spre o lume bazată pe instincte primare, în care mai contează doar supraviețuirea și plăcerile neșlefuite, care nu necesită efort și rafinament intelectual. Lumea începe să devină o speluncă în care doar niște tablouri vechi, afumate, agățate pe pereți, mai amintesc de ceea ce a fost, cândva.

-Mai pot avea scriitorii așteptări că, în viitor, va fi prețuit și recunoscut scrisul lor?

*-În viitor, cărțile scriitorilor vor fi prețuite și recunoscute de același gen de oameni care le prețuiesc și le recunosc și acum, iar numărul acestora este (aproape) invariabil. Statistic, în fiecare generație se naște un număr constant de indivizi cu *aplecare* spre umanism, adică spre latura cunoașterii sensibile a lumii. Și aici intră creatorii din lumea artistică și cei care iubesc aceste creații. Restul e format din pragmatici – care iubesc viața și lumea din perspectivele*

EDIȚIE SPECIALĂ

”Poezia poate schimba doar lumile celor care o citesc și o înțeleg. Cum iese din acest ”țarc”, devine o biată căprioară în mijlocul unei haite de lupi!”

Categorije: Timp liber Publicat: Vineri, 26 Februarie 2021 15:36 Scris de Emilian Mirea
materială și războinică. O parte dintre aceștia pot ajunge, accidental, la un moment dat, în grupul *umaniștilor*, dar îl părăsesc repede, pentru că nu este *dătător de avere și sânge*.

-Ce scrie acum Emilian Mirea?

- Încerc să definitivez un volum de eseuri – primul de acest gen, din ceea ce am publicat până acum, un volum de eseuri filosofice și existențiale în care cred că mulți se vor regăsi, sau nu, depinde dacă sunt interesați să lectureze cartea. Sper că, în maxim două luni, aș putea să-i dau bunul de tipar, ca să mă pot ocupa, apoi, de alt proiect, aflat în așteptare.

-Dacă ar fi să vă identificați și să vă definiți într-un vers, într-o frază, din cărțile dvs., care ar fi aceasta/acestea?

*-„Cine depășește treizeci și trei de ani ratează șansa de a fi Christos!”... (Din volumul *Vârsta Christică*, Editura Obiectiv, Craiova, 1998).*